

1. KROCIĆ (10) *vb impf*

o *pochylone*.

inf krócić (4). ◇ *praes 3 sg* króci (5). ◇ *1 pl* krócimy (1). ◇ *3 pl* króćą (2). ◇ *imp 1 pl* niechąj króci(e)my (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Zmniejszać coś, przede wszystkim czas trwania czegoś [co] (10) : Ktoż da Izraelowi w Sionu zbáwyenyę/ Iedno Bog ktory kroći ták frogye wyęzyenyę LubPs N6; Albo fie lod zálomi álbo łódź przewróci/ Ták dziwnie niefortuná wízytki ftany kroći. RejWiz 127v; RejZwierc 157, 157v, Bbb3; páńfkiéy dobroći Wízytkokrotny wiek nie kroći KochPs 177, 177 [2 r.].

W charakterystycznych połączeniach: krocić więzienie, żywot (3).

Zwrot: »czas krocić« = spędzać czas na zabawie, nic nie robić, tracić czas (2): A tak przydzie fię mnie wroczyć Do domu niż tu czas kroczyć. RejKup h8v, z3.

Formacje współrdzenne: krocić się, okrocić, przykrocić, skrocić, skrocić się, ukrocić; skracać, skracać się, ukracać; ukrocać.

Cf **KROCIĆ SIĘ**